

Samling af Afgørelser

DOMSTOLENS DOM (Syvende Afdeling)

3. marts 2022 *

»Appel – personalesag – tjenestemænd – vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union – artikel 60, stk. 1 – ubeføjet udeblivelse – rækkevidde – fradrag i den årlige ferie – løntilbageholdelse – tjenestemand, der ikke har overholdt de forpligtelser, der påhviler ham i henhold til vedtægtens artikel 21 og 55«

I sag C-162/20 P,

angående appel i henhold til artikel 56 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, iværksat den 8. april 2020,

WV ved avocat É. Boigelot,

appellant,

den anden part i appelsagen:

Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) ved S. Marquardt og R. Spáč, som befuldmægtigede, bistået af abogado M. Troncoso Ferrer og avocat F.-M. Hilaire,

sagsøgt i første instans,

har

DOMSTOLEN (Syvende Afdeling),

sammensat af formanden for Sjette Afdeling, I. Ziemele, som fungerende formand for Syvende Afdeling (refererende dommer), og dommerne T. von Danwitz og A. Kumin,

generaladvokat: J. Richard de la Tour,

justitssekretær: A. Calot Escobar,

på grundlag af den skriftlige forhandling,

og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse i retsmødet den 3. juni 2021,

afsagt følgende

* Processprog: fransk.

Dom

- 1 WV har med sin appel nedlagt påstand om ophævelse af Den Europæiske Unions Rets kendelse af 29. januar 2020, WV mod EU-Udenrigstjenesten (T-471/18, ikke trykt i Sml., herefter »den appellerede kendelse«, EU:T:2020:26), hvorved Retten forkastede WV's påstand støttet på artikel 270 TEUF om annulation dels af Tjenesten for EU's Optræden Udadtils (EU-Udenrigstjenesten) afgørelse af 27. november 2017 om at foretage indeholdelse i hendes løn svarende til 72 kalenderdage (herefter »den omtvistede afgørelse«), dels, om fornødent, af EU-Udenrigstjenestens afgørelse af 2. maj 2018 om afslag på den klage, som appellanten indgav den 3. januar 2018 (herefter »afgørelsen om afslag på klagen«).

Retsforskrifter

- 2 Artikel 1e, stk. 2, i vedtægten for tjenestemænd i Den Europæiske Union i den affattelse, der finder anvendelse på den tvist, der har givet anledning til denne appel (herefter »vedtægten«), bestemmer:

»Tjenestemænd i aktiv tjeneste skal tildeles arbejdsvilkår, der opfylder passende sundheds- og sikkerhedsstandarder, der mindst svarer til de mindstekrav, der gælder i forbindelse med foranstaltninger, der vedtages på disse områder i henhold til traktaterne.«

- 3 Vedtægtens artikel 12a, stk. 1, bestemmer, at tjenestemanden skal afholde sig fra enhver form for psykisk eller seksuel chikane. Artikel 12a definerer i stk. 3 og 4 henholdsvis psykisk chikane og seksuel chikane.

- 4 Vedtægtens artikel 21 har følgende ordlyd:

»Tjenestemanden skal uanset tjenstlig rang bistå og rådgive sine foresatte. Han er ansvarlig for gennemførelsen af de opgaver, der bliver pålagt ham.

En tjenestemand, der har til opgave at lede en tjenestegren, er ansvarlig over for sine foresatte for udøvelsen af de beføjelser, han har fået overdraget, samt for udførelsen af de af ham givne ordrer. Hans underordnedes ansvar fritager ham ikke på nogen måde for hans eget ansvar.«

- 5 Vedtægtens artikel 55 har følgende ordlyd:

»1. En tjenestemand i aktiv tjeneste skal til enhver tid stå til rådighed for sin institution.

2. Den normale ugentlige arbejdstid er på mellem 40 og 42 timer, og den daglige arbejdstid tilrettelægges af ansættelsesmyndigheden. Inden for denne tidsplans rammer kan ansættelsesmyndigheden efter høring af personaleudvalget opstille egnede tidsplaner for bestemte grupper af tjenestemænd med særlige opgaver.

3. Af tjenestelige grunde eller på grund af kravene om sikkerhed på arbejdspladsen kan en tjenestemand desuden forpligtes til at stå til rådighed ud over den almindelige arbejdstid på tjenestestedet eller i sit hjem. Hver institutions ansættelsesmyndighed fastlægger efter høring af personaleudvalget gennemførelsesbestemmelserne til dette stykke.

[...]

6 Vedtægtens artikel 60, stk. 1, bestemmer:

»Bortset fra sygdoms- eller ulykkestilfælde kan tjenestemanden ikke udeblive fra tjenesten uden forudgående samtykke fra sin foresatte. Med forbehold af eventuelle disciplinærretlige bestemmelser fradrages enhver ubeføjet udeblivelse, der behørigt er konstateret, i den pågældendes årlige ferie. Hvis tjenestemandens årlige ferie er opbrugt, mister han retten til sit vederlag i en periode af tilsvarende længde.«

7 Vedtægtens artikel 86 er affattet som følger:

»1. Over for en tjenestemand eller en forhenværende tjenestemand, der forsætligt eller uagtsomt undlader at opfylde de pligter, som påhviler ham i henhold til denne vedtægt, kan der anvendes disciplinære sanktioner.

2. Hvis ansættelsesmyndigheden eller OLAF [Det Europæiske Kontor for Bekæmpelse af Svig] gøres bekendt med beviselementer, der lader formode, at pligter ikke er blevet opfyldt som omhandlet i stk. 1, kan de indlede en administrativ undersøgelse med henblik på at konstatere, om der har været tale om en sådan manglende opfyldelse af pligter.

3. Reglerne, procedurerne og foranstaltningerne for disciplinær forfølgning og reglerne og procedurerne for administrative undersøgelser er fastsat i bilag IX.«

8 Bilag IX til vedtægten, med overskriften »Disciplinær forfølgning«, bestemmer i artikel 9, stk. 1:

»Ansættelsesmyndigheden kan anvende en af følgende sanktioner:

- a) skriftlig advarsel
- b) irettesættelse
- c) suspension af avancement til et højere løntrin for en periode mellem en måned og 23 måneder
- d) indplacering på et lavere løntrin
- e) midlertidig degradering i en periode fra 15 dage til et år
- f) degradering i samme ansættelsesgruppe
- g) indplacering i en lavere ansættelsesgruppe med eller uden degradering
- h) fjernelse fra tjenesten, i givet fald med nedsættelse p.t. af pensionen eller med fradrag i invaliditetsydelsen i en bestemt periode, dog således at denne disciplinære sanktion ikke får virkninger for tjenestemandens ydelsesberettigede pårørende. [...]«

Sagens baggrund

9 Med henblik på nærværende appelsag kan tvistens baggrund, således som beskrevet i den appellerede kendelses præmis 1-48, sammenfattes som følger.

- 10 Appellanten, WV, er tjenestemand i Den Europæiske Union. Hun har været ansat i EU-Udenrigstjenesten siden den 1. januar 2011 og har siden denne dato været ansat i flere af EU-Udenrigstjenestens afdelinger. Appellanten arbejdede navnlig, fra den 1. februar 2015 til den 30. september 2016, i EU-Udenrigstjenestens EURCA West3-afdeling.
- 11 Fra den 1. oktober til den 15. november 2016 blev appellanten i tjenestens interesse overført til Americas.2-afdelingen og derefter, den 16. november 2016, til EU-Udenrigstjenestens PRISM-afdeling. Appellanten har anført, at hun gentagne gange henvendte sig til administrationen for at få kendskab til begrundelsen for, at hun blev udelukket fra EURCA West3-afdelingen.
- 12 Den 16. januar 2017 blev appellanten underrettet om, at hendes udeblivelser blev anset for »ubeføjede«. Appellanten blev også, hvad angår hendes tilstedeværelse, underrettet om, at hun endnu ikke var blevet set på sit kontor.
- 13 Den 10. februar 2017 rettede appellanten henvendelse til sine overordnede om hvad angik hendes udeblivelser.
- 14 Ved e-mail af 3. april 2017 fremsendte appellanten en lægeerklæring med henblik på at begrunde sine udeblivelser den 30. og 31. marts 2017 samt den 3. april 2017.
- 15 Ved e-mail af 10. april 2017 oplyste appellanten sine overordnede om, at udeblivelser med urette var blevet indført i det personaleadministrative IT-system Sysper, idet visse af disse udeblivelser vedrørte fremtidige datoer.
- 16 Den 11. april 2017 fandt der en udveksling af e-mails sted mellem appellanten og hendes overordnede vedrørende de angiveligt ubegrundede udeblivelser.
- 17 Den 25. og 26. april 2017 havde appellanten en e-mailudveksling med hendes kontorchef om hvad angik den omstændighed, at hendes afdelingschef var af den opfattelse, at hendes tilstedeværelse på kontoret af administrationen blev anset for en ubegrundet udeblivelse. Appellantens kontorchef oplyste hende bl.a. om de betingelser, der kræves opfyldt, for at hun kunne anses for at være »til stede« på arbejdet.
- 18 Den 12. september 2017 fremsendte appellantens kontorchef en skrivelse til hende, hvoraf det fremgik, at hun i perioden fra den 1. januar til den 14. juli 2017 havde haft 85 kalenderdages ubegrundede udeblivelser, som ville blive fratrukket hendes løn i overensstemmelse med vedtægtens artikel 60.
- 19 Ved e-mail af 15. september 2017 besvarede appellanten denne skrivelse og anmodede bl.a. om at få tilsendt uddragene af ind- og udstemplerne i bygningen.
- 20 Den 25. september 2017 meddelte chefen for afdeling HR 3 appellanten, at hun af hensyn til databeskyttelse ikke kunne få disse uddrag.
- 21 Ved den omtvistede afgørelse meddelte EU-Udenrigstjenesten appellanten, at hendes ubegrundede udeblivelser var blevet gennemgået igen, således at ni dage ville blive ændret til årlig ferie, og en periode svarende til 72 dage ville blive fratrukket i hendes løn.

- 22 Den 7. december 2017 blev appellanten underrettet om det beløb, der ville blive fratrukket i hendes løn fra februar 2018.
- 23 Den 3. januar 2018 indgav appellanten en klage i medfør af vedtægtens artikel 90, stk. 2, over den omtvistede afgørelse.
- 24 Den 6. februar 2018 foretog Europa-Kommissionens Kontor for »Forvaltning og Fastsættelse af Individuelle Rettigheder« (PMO) fradrag i appellants løn på grundlag af denne afgørelse.
- 25 Den 27. april 2018 fik appellanten uddragene af ind- og udstempler i bygningen for perioden fra den 1. januar til den 8. februar 2017.
- 26 Den 2. maj 2018 vedtog ansættelsesmyndigheden afgørelsen om afslag på klagen.

Retsforhandlingerne for Retten og den appellerede kendelse

- 27 Ved stævning indleveret til Rettens Justitskontor den 2. august 2018 anlagde appellanten sag med påstand dels om annullation af den omtvistede afgørelse og, om fornødent, af afgørelsen om afslag på klagen, dels om, at Retten traf afgørelse om, at de beløb, der skulle tilbagebetales til hende, skulle tillægges morarenter.
- 28 Appellanten anmodede endvidere i medfør af artikel 89, stk. 3, litra d), i Rettens procesreglement sidstnævnte om at pålægge EU-Udenrigstjenesten at fremlægge forskellige dokumenter og aktstykker.
- 29 Til støtte for søgsmålet ved Retten fremførte appellanten et enkelt anbringende, hvorved hun påberåbte sig en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1e, stk. 2, artikel 12, 12a, 21, 25, 26, 55 og 60, af artikel 1 og 2 i bilag IX til vedtægten, af omsorgspligten, af princippet om god forvaltning, af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 45/2001 af 18. december 2000 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger i fællesskabsinstitutionerne og -organerne og om fri udveksling af sådanne oplysninger (EFT 2001, L 8, s. 1), af artikel 41, 47 og 52 i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, af konventionen til beskyttelse af menneskerettigheder og grundlæggende frihedsrettigheder, undertegnet i Rom den 4. november 1950, af retten til forsvar samt af artikel 296 TEUF.
- 30 Med sit eneste anbringende gjorde appellanten ligeledes gældende, at der forelå retsmisbrug, procedurefordrejning, åbenbar tilsidesættelse af princippet om beskyttelse af den berettigede forventning og af princippet om processuel ligestilling samt en tilsidesættelse af princippet om, at administrationen kun skal træffe en afgørelse på grundlag af lovlige grunde, af proportionalitetsprincippet, af kontradiktionsprincippet og af retssikkerhedsprincippet samt af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EF) nr. 1049/2001 af 30. maj 2001 om aktindsigt i Europa-Parlamentets, Rådets og Kommissionens dokumenter (EFT 2001, L 145, s. 43).
- 31 Ved den appellerede kendelse frifandt Retten EU-Udenrigstjenesten, idet den fastslog, at det var åbenbart, at søgsmålet delvis ikke kunne antages til realitetsbehandling, delvis var retligt ugrundet.

- 32 Hvad angik påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse og af afgørelsen om afslag på klagen fastslog Retten indledningsvis, at kun argumenterne om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21, 55 og 60 samt af begrundelsespligten var blevet fremført i en form, der opfyldte minimumskravene i artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement, og afviste de øvrige argumenter.
- 33 Retten forkastede dernæst argumenterne om tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21, 55 og 60 samt af begrundelsespligten som åbenbart ugrundede.
- 34 Hvad for det første angik den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21, 55 og 60 fastslog Retten bl.a., i den appellerede kendelses præmis 79, at selv hvis det måtte anses for godtgjort, at appellanten rent faktisk var til stede i EU-Udenrigstjenestens lokaler, således som hun har gjort gældende, forholder det sig ikke desto mindre således, at appellanten ved klart at tilkendegive sin hensigt om ikke at arbejde i PRISM-afdelingen med den begrundelse, at hun udelukkende ville koncentrere sig om de administrative spørgsmål i forbindelse med hendes overførsel, ikke har overholdt de betingelser, der kræves i vedtægtens artikel 21 og 55. Ifølge Retten kan EU-Udenrigstjenesten herefter ikke kritiseres for at have haft den opfattelse, at appellanten befandt sig i en situation med ubegrundede udeblivelser. Retten bemærkede i øvrigt, at eftersom appellanten foresatte ikke forudgående havde givet samtykke til de udeblivelser, som EU-Udenrigstjenesten havde lagt til grund, var fradraget i hendes løn svarende til 72 kalenderdage kun en følge af den manglende overholdelse af de krav, der er fastsat i vedtægtens artikel 60.
- 35 Hvad for det andet angik den påståede manglende begrundelse af afgørelsen om afslag på klagen, fastslog Retten, i den appellerede doms præmis 85, efter at have bemærket dels, at det er muligt at antage, at en afgørelse er tilstrækkeligt begrundet, når den er truffet under omstændigheder, som er tjenestemanden bekendt, og som gør det muligt for ham at forstå afgørelsens rækkevidde, dels at den berørtes kendskab til denne sammenhæng kan udgøre en begrundelse af den pågældende afgørelse, at det fremgik af afgørelsen om afslag på klagen, at appellanten havde et meget præcist kendskab til den sammenhæng, hvori den omtvistede afgørelse indgik. Retten præciserede i denne henseende, at appellanten selv havde vedlagt sin klage flere udvekslinger af skrivelser og e-mails med EU-Udenrigstjenesten vedrørende lønindeholdelsen for de dage, der blev anset for at være ubegrundede udeblivelser.
- 36 For det tredje forkastede Retten, i den appellerede kendelses præmis 87, som følge af afvisningen af påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse samt af afgørelsen om afslag på klagen, og af de samme grunde, appellanten påstand om, at det blev fastslået, at de beløb, der skulle tilbagebetales til hende, skulle tillægges morarenter.
- 37 Endelig fastslog Retten, i den appellerede kendelses præmis 88 og 89, henset til, at det var åbenbart, at annullationspåstanden delvis ikke kunne antages til realitetsbehandling, delvis var ugrundet, at appellanten påstand i henhold til artikel 89, stk. 3, litra d), i Rettens procesreglement ligeledes måtte forkastes. Ifølge Retten fremgik det ikke af stævningen, at de dokumenter, der var blevet anmodet om fremlæggelse af, kunne rejse tvivl om den konstatering, der er foretaget i den appellerede kendelses præmis 74-80, hvorefter appellanten ikke bistod sine foresatte ved at gennemføre de opgaver, som hun var blevet pålagt, og ikke til enhver tid stod til rådighed for EU-Udenrigstjenesten i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af vedtægtens artikel 21 og 55, eller at disse dokumenter kunne godtgøre, at afgørelsen om afslag på klagen var utilstrækkeligt begrundet. Under alle omstændigheder havde appellanten ikke med en

tilstrækkelig grad af præcision angivet de dokumenter, som hun ønskede fremlagt, eller givet Retten et minimum af oplysninger, der kunne begrunde, at disse dokumenter havde betydning for sagens behandling, i overensstemmelse med procesreglementets artikel 88, stk. 2.

Parternes påstande

38 WV har i appelskriftet nedlagt følgende påstande:

- Den appellerede kendelse ophæves.
- EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, herunder omkostningerne i forbindelse med søgsmålet for Retten.
- Sagen hjemvises til Retten, således at denne kan træffe afgørelse i sagen.

39 EU-Udenrigstjenesten har nedlagt følgende påstande:

- Appellen afvises eller forkastes i det mindste som ugrundet.
- WV tilpligtes at betale sagsomkostningerne.

Om appellen

40 Appellanten har til støtte for appellen påberåbt sig et enkelt anbringende om tilsidesættelse af princippet om den frie bevisførelse og af begrebet en række samstemmende indicier og følgelig om tilsidesættelse af reglerne om bevisbyrden, retsnægtelse, forskelsbehandling, urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder og åbenbart urigtige skøn, der indebærer en urigtig retlig begrundelse af den appellerede kendelse. Dette anbringende er opdelt i seks led.

41 EU-Udenrigstjenesten er af den opfattelse, at det nævnte anbringende skal afvises fra realitetsbehandling med den begrundelse, at det ikke opfylder de krav, der følger af artikel 58, første afsnit, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og af artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement, eller i det mindste skal forkastes som ugrundet.

Formaliteten vedrørende appellen

Parternes argumentation

42 EU-Udenrigstjenesten er af den opfattelse, at appellen skal afvises med den begrundelse, at dens eneste anbringende er uklart. For det første er klagepunktet om, at Retten har anlagt et åbenbart urigtigt skøn ved bedømmelsen af beviserne, således fremstillet på en usammenhængende måde, uden at det forklares, hvorledes denne angivelige fejl skulle føre til en annullation af den omtvistede afgørelse. Dernæst vedrører klagepunktet om en angivelig retsnægtelse reelt en tilsidesættelse af retten til effektive retsmidler. Det fremgår imidlertid ikke klart af appelskriftet, hvorledes Retten skulle have tilsidesat denne rettighed eller princippet om forbud mod forskelsbehandling, der ligeledes er blevet påberåbt. Endelig nævnes i indholdet af det enkelte anbringende ikke en påstået tilsidesættelse af vedtægtens artikel 60.

- 43 Appellanten har gjort gældende, at sagen kan antages til realitetsbehandling.

Domstolens bemærkninger

- 44 Det fremgår af artikel 256, stk. 1, andet afsnit, TEUF, artikel 58, stk. 1, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol og artikel 168, stk. 1, litra d), i Domstolens procesreglement, at et appelskrift præcist skal angive, hvilke elementer der anfægtes i den dom eller kendelse, som påstås ophævet, samt de retlige argumenter, der særligt støtter denne påstand, idet appellen eller det pågældende anbringende i modsat fald afvises (jf. dom af 2.3.2021, Kommissionen mod Italien m.fl., C-425/19 P, EU:C:2021:154, præmis 55 og den deri nævnte retspraksis, og af 20.5.2021, Dickmanns mod EUIPO, C-63/20 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2021:406, præmis 49 og den deri nævnte retspraksis).
- 45 Et anbringende opfylder navnlig ikke disse krav og skal afvises, såfremt dets argumentation ikke er tilstrækkelig klar og præcis til, at Domstolen kan udøve sin legalitetskontrol, navnlig fordi de væsentlige elementer, som anbringendet er støttet på, ikke fremgår på en tilstrækkelig sammenhængende og forståelig måde af dette appelskrifts ordlyd, der i denne henseende er formuleret på en uklar og tvetydig måde. Domstolen har ligeledes udtalt, at en appel åbenbart skulle afvises fra realitetsbehandling, da den savnede en sammenhængende struktur, begrænsede sig til generelle påstande og ikke indeholdt præcise angivelser af de præmisser i den appellerede kendelse, der eventuelt måtte være behæftede med en retlig fejl (dom af 4.10.2018, Staelen mod Ombudsmanden, C-45/18 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2018:814, præmis 15 og den deri nævnte retspraksis).
- 46 Selv om visse af de argumenter, der er fremført i den foreliggende appel, i det foreliggende tilfælde ganske vist kunne have været mere klare for at lette forståelsen heraf, forholder det sig ikke desto mindre således, at denne appel indeholder en række retlige argumenter, der netop vedrører klart identificerede forhold i den appellerede kendelse. Følgelig kan EU-Udenrigstjenestens argumenter ikke føre til, at den nævnte appel afvises i sin helhed, men skal bedømmes inden for rammerne af undersøgelsen af hvert af de seks led i det eneste anbringende heri.
- 47 Under disse omstændigheder bør appellen antages til realitetsbehandling.

Appellantens indledende bemærkning

Parternes argumentation

- 48 Appellanten har i den del af appelskriftet, der har overskriften »De faktiske omstændigheder og sagens baggrund«, anført, at Retten i sin redegørelse for de faktiske omstændigheder og tvistens baggrund undlod at nævne og tage hensyn til visse faktiske omstændigheder, som appellants analyse var baseret på.
- 49 EU-Udenrigstjenesten har gjort gældende, at appellanten ikke har angivet de konkrete konsekvenser, som en sådan undladelse har haft for hendes søgsmål for Retten.

Domstolens bemærkninger

- 50 Det skal i denne henseende bemærkes, at appellanten har begrænset sig til at opregne faktiske omstændigheder, som Retten angiveligt undlod at tage hensyn til, og generelt har henvist til klagepunktet om tilsidesættelse af princippet om den frie bevisførelse og begrebet en række samstemmende indicier og følgelig til en tilsidesættelse af bevisbyrdereglerne, uden præcist at angive, hvilke præmisser i den appellerede kendelse der er behæftet med en retlig fejl som følge af denne angivelige undladelse.
- 51 Følgelig opfylder sådanne påstande ikke de krav, der er anført i nærværende doms præmis 44 og 45, og må derfor afvises.

Realiteten

- 52 Første og andet led i appellants eneste appelanbringende vedrører den appellerede kendelses begrundelse, hvorved Retten afviste visse af appellants påstande. Dette anbringendes tredje til femte led vedrører den appellerede kendelses begrundelse, hvorved Retten forkastede appellants argumenter vedrørende en tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21, 55 og 60 samt begrundelsespligten som åbenbart ugrundede. Dette anbringendes sjette led vedrører Rettens afvisning af anmodningen om vedtagelse af en foranstaltning med henblik på sagens tilrettelæggelse i henhold til artikel 89, stk. 3, litra d), i Rettens procesreglement.

Det eneste anbringendes første og andet led

– Parternes argumentation

- 53 Med det eneste anbringendes første led, der vedrører den appellerede kendelses præmis 63 og 64, har appellanten foreholdt Retten, at den med urette fastslog, at den angivelige tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1e, stk. 2, og artikel 12a ikke var genstand for nogen redegørelse i stævningen. Appellanten har imidlertid, for det første, støttet sig på vedtægtens artikel 1e, idet hun i punkt 54 i stævningen for Retten anførte dels, at det tilkommer ansættelsesmyndigheden som følge af en resultatforpligtelse at sikre sig, at tjenestemanden kan udøve sit erhverv i en passende og sund sammenhæng, uden uophørlige ærekrænkelser og/eller chikane, dels at appellants helbred blev forringet på arbejdet som følge af æreskrænkende, ondsksfulde og chikanerende holdninger, der blev anmeldt og godtgjort. For det andet anførte appellanten i denne stævning for Retten ligeledes, at hun havde været udsat for psykisk chikane, og henviste i stævningens punkt 53 til den præcise ordlyd af vedtægtens artikel 12a, stk. 3.
- 54 Med det eneste anbringendes andet led har appellanten kritiseret Rettens behandling af hendes klagepunkt om procedurefordrejning samt om tilsidesættelse af omsorgspligten og resultatforpligtelsen til at sikre, at en tjenestemand kan udøve sit erhverv i en passende og sund sammenhæng, uden angreb, ærekrænkelser eller chikane.
- 55 For det første gav Retten en uklar og følgelig retlig forkert begrundelse af afvisningen af at undersøge dette klagepunkt, eftersom Retten, efter at have anført dette i den appellerede kendelses præmis 65, hverken afviste eller realitetsbehandlede dette klagepunkt.

- 56 For det andet har appellanten bestridt Rettens konstateringer i den appellerede kendelses præmis 65 og anført, at Retten, med henblik på at nå frem til disse konstateringer, ikke tog hensyn til samtlige sagsakter og ikke foretog en fuldstændig prøvelse af beviserne. Retten tilsidesatte således princippet om den frie bevisførelse og begrebet en række samstemmende indicier og tilsidesatte følgelig bevisbyrdereglerne, hvilket førte til retsnægtelse. Appellanten har navnlig gjort gældende, at det nævnte klagepunkt er underbygget af bilag A.4, A.8, A.10, A.16, A.21, A.24, A.25, A.26 og A.30 til hendes stævning for Retten.
- 57 EU-Udenrigstjenesten har hvad angår det eneste anbringendes andet led gjort gældende, at appellanten, på grund af den fuldstændige mangel på henvisning til beviserne i stævningen for Retten, ikke kan foreholde Retten, at den ikke tog hensyn til de dokumenter, der understøtter hendes påstande, nemlig bilag A.4, A.8, A.10 og A.16, der nævnes for første gang i forbindelse med appellen. Dispositionsprincippet, der regulerer proceduren for Retten, kræver, at appellanten præcist identificerer de beviser, som de retlige anbringender vedrører, uden at Retten af egen drift skal søge efter de beviser, der svarer til appellantens klagepunkter, i sagsakterne.

Domstolens bemærkninger

- 58 For så vidt angår det eneste anbringendes første led, hvorved appellanten har gjort gældende, at Retten gengav hendes argumentation forkert ved med urette at fastslå, at den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1e, stk. 2, og artikel 12a ikke havde været genstand for nogen redegørelse i stævningen, skal det bemærkes, at Domstolens prøvelse inden for rammerne af en appel bl.a. har til formål at efterprøve, om Retten i tilstrækkelig grad har taget stilling til alle de argumenter, som appellanten har fremført (dom af 25.6.2020, Kommissionen mod CX, C-131/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:502, præmis 33 og den deri nævnte retspraksis).
- 59 Anbringendet om, at Retten ikke har besvaret de argumenter, der blev fremført i første instans, svarer i øvrigt i det væsentlige til at påberåbe sig en tilsidesættelse af den begrundelsespligt, der følger af artikel 36 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Retten i medfør af samme stats artikel 53, stk. 1, og af artikel 119 i Rettens procesreglement (dom af 25.6.2020, Kommissionen mod CX, C-131/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:502, præmis 34 og den deri nævnte retspraksis).
- 60 Som Domstolen gentagne gange har fastslået, kan Rettens forpligtelse til at begrunde sine afgørelser imidlertid ikke fortolkes som en forpligtelse til at tage nærmere stilling til hvert eneste anbringende, som påberåbes af appellanten, navnlig når det ikke er tilstrækkeligt klart og præcist (dom af 15.4.2010, Gualtieri mod Kommissionen, C-485/08 P, EU:C:2010:188, præmis 41 og den deri nævnte retspraksis).
- 61 Det kan således ikke foreholdes Retten, at den, når den stilles over for påstande og generelle oplysninger såsom dem, der er indeholdt i punkt 53 og 54 i stævningen i første instans, har fastslået, at den påståede tilsidesættelse af vedtægtens artikel 1e og artikel 12a ikke har været genstand for den mindste retlige redegørelse.
- 62 Det eneste anbringendes første led bør herefter forkastes som ugrundet.
- 63 Hvad angår det eneste anbringendes andet led skal det for det første konstateres, at appellants argument om, at Retten ikke begrundede sin afvisning af at undersøge dette klagepunkt, eftersom den hverken afviste eller realitetsbehandlede dette, hviler på en fejlagtig læsning af den appellerede kendelse.

- 64 Det fremgår af den nominative udgave af den appellerede kendelse, der er vedlagt som bilag til appelskriftet, at Retten, efter i kendelsens præmis 64 at have anført, at »de påstande, der er nævnt i [denne kendelses] præmis 63, ikke opfylder minimumskravene om klarhed og sammenhæng i procesreglementets artikel 76, litra d)«, i den nævnte kendelses præmis 65 præciserede, at dette »ligeledes [var] tilfældet med klagepunktet om procedurefordrejning og tilsidesættelse af omsorgsplikten og af resultatforpligtelsen til at sikre, at en tjenestemand kan udøve sit erhverv i en passende og sund sammenhæng, uden angreb, ærekrænkelse eller chikane«. Retten fortsatte med, i samme præmis 65, bl.a. at anføre, at »appellanten til støtte for dette klagepunkt [begrænsede sig til], generelt og på ingen måde underbygget, bortset fra en samlet henvisning til »de faktiske omstændigheder, således som redegjort for under den foreliggende sag«, og til »uigendrivelige beviser«, at påberåbe sig en »kontekst vendt mod [hende] på grund af skjulte hensigter og i forbindelse med en åbenbar faglig udelukkelse«, samt flere andre forhold.
- 65 Retten konkluderede dernæst, i præmis 66, i den nominative udgave af den appellerede kendelse, der er vedlagt appellants appelskrift, at de i kendelsens præmis 62-65 omhandlede påstande skulle afvises.
- 66 Følgelig er påstanden om, at Retten ikke har begrundet sit afslag på at undersøge klagepunktet om procedurefordrejning samt om tilsidesættelse af omsorgsplikten og af resultatforpligtelsen til at sikre, at en tjenestemand kan udøve sit erhverv i en passende og sund sammenhæng, uden angreb, ærekrænkelse eller chikane, ugrundet.
- 67 Hvad for det andet angår det andet klagepunkt i det eneste anbringendes andet led, der er nævnt i nærværende doms præmis 56, bemærkes, således som det fremgår af Domstolens praksis, at en »kort fremstilling af søgsmålsgrundene«, der skal fremgå af enhver stævning som omhandlet i artikel 21 i statuten for Den Europæiske Unions Domstol, der finder anvendelse på Retten i medfør af denne stats artikel 53, stk. 1, og i artikel 76, litra d), i Rettens procesreglement, betyder, at stævningen skal indeholde udtrykkelige angivelser af de grunde, søgsmålet støttes på (dom af 11.9.2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis, og kendelse af 21.1.2016, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-103/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:51, præmis 31).
- 68 Såfremt et søgsmål for Retten skal kunne admitteres, er det således nødvendigt, at de væsentlige faktiske og retlige omstændigheder, som søgsmålet støttes på, om end kortfattet, men dog konsekvent og forståeligt fremgår af selve stævningen. Selv om stævningens indhold på særlige punkter kan støttes og udbygges ved henvisninger til bestemte afsnit i dokumenter, der vedlægges som bilag til den, kan der ikke ved en generel henvisning til andre dokumenter, herunder dokumenter, der figurerer som bilag til stævningen, rådes bod på en undladelse af at anføre afgørende dele af den retlige argumentation, der i medfør af de bestemmelser, der er nævnt i nærværende doms foregående præmis, skal være indeholdt i stævningen (dom af 11.9.2014, MasterCard m.fl. mod Kommissionen, C-382/12 P, EU:C:2014:2201, præmis 40, og kendelse af 21.1.2016, Internationaler Hilfsfonds mod Kommissionen, C-103/15 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2016:51, præmis 32).
- 69 I det omfang bilagene indeholder skriftlige elementer, som nogle af de i stævningen fremførte anbringender støttes på, skal sådanne elementer, som følge af, at bilagene blot fungerer som bevismateriale og et middel til sagens oplysning, fremgå af selve stævningens tekst eller i det mindste være angivet i tilstrækkeligt omfang i stævningen (jf. dom af 2.10.2019, Crédit mutuel Arkéa mod ECB, C-152/18 P og C-153/18 P, EU:C:2019:810, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).

- 70 Følgelig tilkommer det ikke Retten ved hjælp af bilagene at forsøge at klarlægge, hvilke anbringender og argumenter der kan antages at udgøre grundlaget for søgsmålet, idet bilagene alene skal fungere som bevismateriale og et middel til sagens oplysning (jf. i denne retning dom af 16.9.2020, BP mod FRA, C-669/19 P, ikke trykt i Sml., EU:C:2020:713, præmis 54).
- 71 Det andet klagepunkt i det eneste anbringendes andet led er følgelig ugrundet.
- 72 Herefter bør dette anbringendes første og andet led forkastes som ugrundede.

Det eneste anbringendes femte led

– Parternes argumentation

- 73 Med det eneste anbringendes femte led, som skal behandles først, har appellanten foreholdt Retten, at den anvendte vedtægtens artikel 60 fejlagtigt og bortså fra retsgrundlaget for den omtvistede afgørelse. Appellanten har anført, at Retten ved at antage, at denne afgørelse, der er baseret på vedtægtens artikel 60, er gyldig, begik retlige fejl i forbindelse med undersøgelsen af artikel 60 og desuden foretog en urigtig gengivelse af de faktiske omstændigheder, idet den fastslog, at appellanten var ubeføjet udeblevet, selv om hun fysisk var til stede.
- 74 For det første undersøgte Retten ikke de påståede ubegrundede udeblivelser i lyset af vedtægtens artikel 60, som udgør retsgrundlaget for den anfægtede afgørelse, men på grundlag af vedtægtens artikel 21 og 55.
- 75 Idet Retten tiltrådte ansættelsesmyndighedens undersøgelse i den anfægtede afgørelse, hvor denne sidestillede appellants tilstedeværelse i institutionens lokaler, som ikke opfyldte sidstnævntes forventninger om tilgængelighed og arbejdsomhed, med en uberettiget udeblivelse, tilsidesatte den vedtægtens artikel 60, der omhandler udeblivelser uden forudgående tilladelse, bortset fra sygdoms- eller ulykkestilfælde. For så vidt som appellanten var til stede i disse lokaler, finder artikel 60 imidlertid ikke anvendelse.
- 76 Hvis ansættelsesmyndigheden var af den opfattelse, at appellanten ikke opfyldte disse forventninger, burde den have indledt disciplinære forfølgninger. En tilsidesættelse af vedtægtens artikel 21 og artikel 55 kan imidlertid ikke sanktioneres med en lønindeholdelse eller et fradrag i ferien, eftersom sådanne foranstaltninger ikke er fastsat i artikel 9 i bilag IX til vedtægten. En lønindeholdelse kan således ikke udgøre en skjult disciplinær straf eller en alternativ sanktion.
- 77 For det andet har EU-Udenrigstjenesten under alle omstændigheder ikke fremlagt nogen stillingsbeskrivelse og har hverken redegjort for de mål, der skal nås, og de konkrete opgaver, som appellanten er blevet betroet, eller godtgjort, at appellanten har nægtet at udføre disse. I denne henseende anlagde Retten et åbenbart urigtigt skøn, da den i den appellerede kendelses præmis 74 henviste til appellants svar på hendes bedømmelsesrapport for 2016, idet hendes påståede uberettigede udeblivelser, som defineret af Retten, vedrørte 2017.
- 78 EU-Udenrigstjenesten har anført, at det eneste anbringendes femte led, for så vidt som det vedrører en angivelig tilsidesættelse af vedtægtens artikel 60, ikke fremgår af det eneste anbringendes ordlyd. Under alle omstændigheder er dette led ugrundet. I denne henseende bemærkede Retten med rette, at en tjenestemand til enhver tid skal stå til rådighed for institutionen, at denne artikel 60 sanktionerer enhver ubeføjet udeblivelse, og at den derfor

kræver en faktisk tilstedeværelse på arbejdsstedet, som betingelse for tjenestemandens overholdelse af to kumulative betingelser, der er omhandlet i vedtægtens artikel 21 og 55, nemlig at bistå sine foresatte ved gennemførelsen af de opgaver, der er blevet pålagt ham, og med henblik herpå til enhver tid at stå til rådighed for institutionen. I modsætning til det af appellanten anførte baserede Retten og ansættelsesmyndigheden sig følgelig på vedtægtens artikel 21, 55 og 60, i forening, og ikke udelukkende på denne sidstnævnte artikel.

– *Domstolens bemærkninger*

- 79 Hvad angår påstanden om, at det eneste anbringendes femte led ikke kan antages til realitetsbehandling, bemærkes for det første, at selv om dette anbringendes ordlyd indeholder en påstand vedrørende »åbenbart urigtige skøn, der medfører en urigtig retlig begrundelse« af den appellerede kendelse, fremgår det klart af argumenterne i dette femte led, at appellanten med dette led kritiserer Retten for at have begået en retlig fejl ved at anvende vedtægtens artikel 60.
- 80 For det andet angiver det nævnte femte led præcist de anfægtede elementer i den appellerede kendelse samt de retlige argumenter, der specifikt støtter påstanden om ophævelse af denne kendelse i overensstemmelse med de krav, der er anført i nærværende doms præmis 44.
- 81 Det eneste anbringendes femte led bør derfor antages til realitetsbehandling.
- 82 Hvad angår det første klagepunkt i det eneste anbringendes femte led, hvorved appellanten har foreholdt Retten, at den foretog en urigtig anvendelse af vedtægtens artikel 60, bemærkes, at Retten i den appellerede kendelses præmis 70-80 efterprøvede, om den anfægtede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen var i overensstemmelse med vedtægtens artikel 21, 55 og 60.
- 83 Efter i den appellerede kendelses præmis 71 og 72 at have henvist til indholdet af disse artikler samt til indholdet af punkt B i indledningen til Kommissionens afgørelse C(2013) 9051 final af 16. december 2013 om ferie, der finder anvendelse på EU-Udenrigstjenesten i medfør af afgørelse EEAS DEC(2014) 009 af 13. februar 2014, fastslog Retten i denne kendelses præmis 73, at appellanten havde tilsidesat de krav, der er fastsat i disse bestemmelser.
- 84 Retten anførte således, i den nævnte kendelses præmis 74 og 75, hvad angår betingelserne i vedtægtens artikel 21 og 55, indledningsvis, at ansættelsesmyndigheden med rette havde lagt til grund, at det fremgik af sagsakterne, og navnlig af appellants svar på hendes bedømmelsesrapport for 2016, at hun fra det tidspunkt, hvor hun blev overført til PRISM-afdelingen, og trods de forskellige advarsler og påmindelser fra hendes overordnede, havde tilkendegivet, at hun ikke havde til hensigt at arbejde i denne afdeling.
- 85 Dernæst bemærkede Retten, i den appellerede kendelses præmis 76, at ønsket om ikke at bistå hendes overordnede og om ikke at udføre de opgaver, som påhvilede hende, ligeledes fremgik af en e-mail fra appellanten af 11. april 2017, hvori appellanten oplyste, at hun hver dag havde været til stede i EU-Udenrigstjenesten for at forsøge at løse den situation, som hun befandt sig i efter hendes ulovlige udelukkelse fra EURCA West3-afdelingen og efter hendes uberettigede overførsel til PRISM-afdelingen. Appellanten anførte ligeledes i sin e-mail, at hun ikke nødvendigvis sad på sit kontor hele dagen.
- 86 Endelig tilføjede Retten, i den appellerede kendelses præmis 77, at selv om appellanten var af den opfattelse, at hendes overførsel ikke passede til hende, kunne hun anmode om en anden placering, men at dette ikke fritog hende fra, mens hun afventede en sådan placering, at arbejde i

PRISM-afdelingen for dér at udføre opgaver, der var forbundet med hendes stilling, og til enhver tid at stå til rådighed for EU-Udenrigstjenesten. I denne kendelses præmis 78 præciserede Retten, at hvis appellanten var af den opfattelse, at hendes overførsel var behæftet med en mangel, kunne hun gøre brug af de retsmidler, der stod til rådighed for hende, men at hendes grundlæggende loyalitets- og samarbejdspligt imidlertid var til hinder for, at hun kunne nægte at efterkomme de forpligtelser, der fulgte af denne overførsel.

- 87 Retten konkluderede, i den appellerede kendelses præmis 79, at selv om det måtte anses for godtgjort, at appellanten faktisk var til stede i EU-Udenrigstjenestens lokaler, således som hun havde gjort gældende, forholder det sig ikke desto mindre således, at appellanten ved klart at tilkendegive sin hensigt om ikke at arbejde i PRISM-afdelingen med den begrundelse, at hun udelukkende ønskede at koncentrere sig om administrative spørgsmål i forbindelse med hendes overførsel, åbenbart ikke overholdt betingelserne i vedtægtens artikel 21 og 55. Retten tilføjede videre, at det derfor ikke kunne foreholdes EU-Udenrigstjenesten, at den var af den opfattelse, at appellanten befandt sig i en situation med ubegrundede udeblivelser, og at lønindeholdelsen svarende til 72 kalenderdage, eftersom de udeblivelser, der blev lagt til grund af EU-Udenrigstjenesten, ikke på forhånd var blevet tilladt af hendes overordnede, kun var en følge af den manglende overholdelse af de krav, der er fastsat i vedtægtens artikel 60.
- 88 Endelig anførte Retten i den appellerede kendelses præmis 80, at den konklusion, som Retten nåede frem til i kendelsens præmis 79, ikke kunne drages i tvivl af appellants påstand om, at hun havde fremlagt adskillige beviser, der godtgjorde hendes tilstedeværelse på kontoret og i PRISM-afdelingen. I denne henseende fastslog Retten i det væsentlige, at disse oplysninger ikke på trods af datoen for afsendelsen heraf gjorde det muligt at godtgøre, hverken at appellanten havde bistået sine overordnede ved at udføre de opgaver, hun var blevet pålagt, eller at hun til enhver tid havde stillet sig til rådighed for EU-Udenrigstjenesten i overensstemmelse med de forpligtelser, der følger af vedtægtens artikel 21 og 55.
- 89 Det følger af ovenstående betragtninger, at Retten i det væsentlige fastslog, at eftersom appellanten ikke, da hun klart havde tilkendegivet sin hensigt om ikke at arbejde i den afdeling, hvortil hun var blevet overført, havde overholdt de betingelser, der kræves i vedtægtens artikel 21 og 55, kunne EU-Udenrigstjenesten ikke kritiseres for at have fundet, at hun befandt sig i en situation med ubegrundede udeblivelser, og at EU-Udenrigstjenesten følgelig i overensstemmelse med vedtægtens artikel 60 gyldigt kunne foretage en lønindeholdelse svarende til 72 kalenderdage, og dette selv om det blev godtgjort, at appellanten rent faktisk havde været til stede i EU-Udenrigstjenestens lokaler.
- 90 Indledningsvis bemærkes, at selv om Retten i den appellerede kendelse henviser til appellants »ubegrundede udeblivelser«, fremgår det af denne kendelses præmis 70, at Retten undersøgte, om den omtvistede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen bl.a. var i overensstemmelse med vedtægtens artikel 60, der omhandler tilfælde af »ubeføjet udeblivelse«.
- 91 Det skal herefter afgøres, om den omstændighed, såfremt den anses for godtgjort, at en tjenestemand ikke overholder de forpligtelser, som vedtægtens artikel 21 og 55 pålægger ham, nemlig at bistå og rådgive sine foresatte, være ansvarlig for gennemførelsen af de opgaver, der bliver pålagt ham, og til enhver tid stå til rådighed for institutionen, kan kvalificeres som »ubeføjet udeblivelse« som omhandlet i vedtægtens artikel 60, stk. 1, og følgelig gøre det muligt at anvende de foranstaltninger, der er fastsat i denne bestemmelse, på denne tjenestemand.

- 92 Ifølge fast retspraksis skal der ved fortolkningen af en EU-retlig bestemmelse ikke blot tages hensyn til dennes ordlyd, men også til den sammenhæng, hvori den indgår, og til de mål, der forfølges med den ordning, som den udgør en del af (jf. bl.a. dom af 28.1.2020, Kommissionen mod Italien (Direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling), C-122/18, EU:C:2020:41, præmis 39 og den deri nævnte retspraksis).
- 93 Det bemærkes for det første, at vedtægtens artikel 60, der er indeholdt i kapitel 2 i dennes afsnit IV med overskriften »Ferie og orlov«, i første stykke bestemmer, at »[b]ortset fra sygdoms- eller ulykkestilfælde kan tjenestemanden ikke udeblive fra tjenesten uden forudgående samtykke fra sin foresatte«, at »[m]ed forbehold af eventuelle disciplinærretlige bestemmelser fradrages enhver ubeføjet udeblivelse, der behørigt er konstateret, i den pågældende årlige ferie«, og at »[h]vis tjenestemandens årlige ferie er opbrugt, mister han retten til sit vederlag i en periode af tilsvarende længde«.
- 94 Selv om denne bestemmelse ikke definerer begrebet »ubeføjet udeblivelse«, følger det heraf, at en tjenestemands udeblivelse er ubeføjet, når denne tjenestemand ikke har overholdt forbuddet mod at udeblive fra tjenesten uden på forhånd at have fået tilladelse hertil af hans overordnede, bortset fra sygdoms- og ulykkestilfælde.
- 95 Med henblik på anvendelsen af vedtægtens artikel 60, stk. 1, er den pågældende tjenestemands fravær, som er behørigt konstateret, og den omstændighed, at hans overordnede ikke har givet forudgående samtykke hertil, afgørende. Det fremgår nemlig af denne bestemmelse, at tabet af retten til vederlag primært er begrundet i den omstændighed, at tjenestemanden er udeblevet fra tjenesten, uden at vedtægten eller ansættelsesmyndigheden har givet ham tilladelse hertil (kendelse af 30.11.1972, Perinciolo mod Rådet, 75/72 R, EU:C:1972:110, præmis 10).
- 96 Som generaladvokaten har anført i punkt 44 i forslaget til afgørelse, betegner begrebet »fravær« i daglig tale den omstændighed, at en person eller en genstand ikke befinder sig det sted, som man ville forvente, hvilket forudsætter et fysisk fravær.
- 97 Intet i ordlyden af vedtægtens artikel 60, stk. 1, lader formode, at dette begreb, med henblik på anvendelsen af denne bestemmelse, skal forstås på en måde, der er forskellig fra den normale betydning af dette. Navnlig fremgår det på ingen måde af denne ordlyd, at en tjenestemands »ubeføjede udeblivelse« som omhandlet i den nævnte bestemmelse kan udledes af en tilsidesættelse af de tjenstlige forpligtelser, der påhviler ham i henhold til vedtægtens artikel 21 og 55, uafhængigt af, om tjenestemanden er fysisk til stede på eller fysisk fraværende fra arbejdspladsen.
- 98 Som generaladvokaten i det væsentlige har anført i punkt 46 i forslaget til afgørelse, nævnes der nemlig intet i vedtægtens artikel 60, stk. 1, om, at tjenestemanden har tilsidesat de nævnte tjenstlige forpligtelser.
- 99 For det andet bemærkes, at kapitel 2 i vedtægtens afsnit IV med overskriften »Ferie og orlov«, som vedtægtens artikel 60 henhører under, fastsætter bestemmelser om de forskellige former for orlov, som tjenestemanden har ret til, nemlig den årlige ferie og den særlige ferie, der er reguleret ved vedtægtens artikel 57 og 59a, barselsorlov, der er reguleret ved vedtægtens artikel 58, og sygeorlov, der er reguleret ved vedtægtens artikel 59. Som generaladvokaten har anført i punkt 54 i forslaget til afgørelse vedrører alle disse artikler situationer, hvor tjenestemanden har arbejdsfrie perioder og følgelig ikke skal være fysisk til stede på tjenestestedet.

- 100 Mens vedtægtens artikel 57-59a vedrører situationer, hvor tjenestemandens udeblivelse er berettiget som følge af en af de former for orlov, der er reguleret ved disse artikler, omhandler vedtægtens artikel 60, stk. 1, de situationer, hvor tjenestemanden er fraværende uden at være omfattet af et af de tilfælde, der er nævnt i artikel 57-59a, og uden at have indhentet tilladelse fra sin overordnede.
- 101 Den omstændighed, at vedtægtens artikel 60, stk. 1, er omfattet af kapitel 2 i vedtægtens afsnit IV, synes at bekræfte, at anvendelsen af denne bestemmelse forudsætter, at den pågældende tjenestemand fysisk er fraværende fra sit tjenestested.
- 102 For det tredje risikerer en tjenestemand, der befinder sig i en situation med »ubeføjet udeblivelse, der behørigt er konstateret« som omhandlet i vedtægtens artikel 60, stk. 1, at denne ubeføjede udeblivelse, med forbehold af eventuelle disciplinærretlige bestemmelser, fratrækkes i hans årlige ferie eller, såfremt sidstnævnte ferie er opbrugt, at han mister retten til sit vederlag i en periode, der svarer til den nævnte ubeføjede udeblivelse.
- 103 I denne henseende har Domstolen nemlig fastslået, at en tjenestemand, som med rette findes at være ulovligt fraværende, og hvis årlige ferie er opbrugt, mister retten til vederlag (dom af 6.7.1983, Geist mod Kommissionen, 285/81, EU:C:1983:192, præmis 21).
- 104 Tabet af retten til vederlag, der er fastsat i vedtægtens artikel 60, stk. 1, udgør hverken en disciplinær sanktion eller et skridt, der kan sidestilles dermed (dom af 6.7.1983, Geist mod Kommissionen, 285/81, EU:C:1983:192, præmis 21).
- 105 Heraf følger for det første, at fradraget af en ubeføjet udeblivelse i den årlige ferie eller, hvis sidstnævnte er opbrugt, tabet af retten til vederlag i en periode, der svarer til denne udeblivelse, jf. vedtægtens artikel 60, stk. 1, er foranstaltninger, der på grund af deres karakter og retsvirkninger ikke har til formål at irrettesætte eller straffe en tjenestemand som følge af den dårlige adfærd, som han har udvist, eller som følge af den inkompetence eller manglende disponibilitet, som han har udvist i den periode, hvor han har arbejdet, men at kompensere denne tjenestemandes fysiske fravær. Da udeblivelsen beregnes i antal dage eller halve dage, består disse foranstaltninger i, at der fratrækkes et antal dage eller halve dage i den resterende årlige ferie eller, i givet fald, i den pågældende tjenestemandes vederlag.
- 106 Som generaladvokaten har anført i punkt 63 i forslaget til afgørelse, er det i modsætning til situationer, hvor en tjenestemand udebliver fra sit tjenestested, ikke muligt at opgøre dennes eventuelle tilsidesættelse af tjenestepligterne kvantitativt.
- 107 For det andet har de foranstaltninger, der er nævnt i nærværende doms præmis 105, ikke til formål at træde i stedet for en disciplinær sanktion som følge af en sådan tilsidesættelse.
- 108 Følgelig bekræfter formålet med de foranstaltninger, der er fastsat i vedtægtens artikel 60, stk. 1, den fortolkning, hvorefter denne bestemmelse tilsigter situationer, hvor en tjenestemand fysisk er fraværende fra sit tjenestested.
- 109 At antage, således som generaladvokaten har anført i punkt 64 i forslaget til afgørelse, at en tjenestemand, der er til stede på tjenestestedet, som gennemfører sine opgaver utilfredsstillende, eller som sågar gør sig skyldig i ulydighed, befinder sig i en situation med »ubeføjet udeblivelse«, som omhandlet i vedtægtens artikel 60, stk. 1, og følgelig, at der kan foretages fradrag i hans ferie eller vederlag, udgør misbrug af ordningen om disciplinær forfølgning. Denne urigtige

kvalificering af »ubeføjet udeblivelse« bevirker, at denne tjenestemand pålægges en økonomisk sanktion, som ikke er fastsat i vedtægten, uden at han har kunnet drage fordel af garantierne i en forskriftsmæssig disciplinær forfølgning.

- 110 Det følger heraf, at Retten begik en retlig fejl ved i den appellerede kendelse at fastslå, at appellanten, selv om det måtte anses for godtgjort, at denne rent faktisk havde været til stede i EU-Udenrigstjenestens lokaler, ikke havde overholdt de betingelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 21 og 55, med den begrundelse, at hun havde tilkendegivet sin hensigt om ikke at arbejde i afdelingen, at EU-Udenrigstjenesten følgelig ikke kunne kritiseres for at have været af den opfattelse, at appellanten befandt sig i en situation med ubegrundede udeblivelser, og at EU-Udenrigstjenesten, eftersom appellans foresatte ikke forudgående havde givet samtykke til de udeblivelser, som EU-Udenrigstjenesten havde lagt til grund, i overensstemmelse med vedtægtens artikel 60 kunne foretage en lønindeholdelse svarende til 72 kalenderdage.
- 111 Det følger af ovenstående betragtninger, at det første klagepunkt i det eneste anbringendes femte led er begrundet.
- 112 Følgelig bør den appellerede kendelse ophæves, uden at det er fornødent at undersøge det andet klagepunkt i det eneste anbringendes femte led eller dette anbringendes øvrige led.

Søgsmålet for Retten

- 113 I overensstemmelse med artikel 61, stk. 1, andet punktum, i statuten for Den Europæiske Unions Domstol kan Domstolen, når den ophæver den af Retten truffne afgørelse, selv træffe endelig afgørelse, hvis sagen er moden til påkendelse.
- 114 Dette er tilfældet i den foreliggende sag.

Påstanden om annullation af den omtvistede afgørelse og af afgørelsen om afslag på klagen

- 115 Det bemærkes, at den retlige fejl, der er omhandlet i denne doms præmis 110, ligeledes behæfter den omtvistede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen.
- 116 Det fremgår af afgørelsen om afslag på klagen, at EU-Udenrigstjenesten har lagt til grund, at en tjenestemand er til stede i denne tjeneste, når han opfylder de to kumulative betingelser, der følger af vedtægtens artikel 21 og 55, nemlig at bistå sine overordnede ved at gennemføre de opgaver, der bliver pålagt ham, og til enhver tid at stå til rådighed for institutionen. I denne henseende har EU-Udenrigstjenesten, for det første, været af den opfattelse, at en tjenestemand, der har erklæret sin hensigt om ikke at bistå sine overordnede og ikke at udføre de opgaver, som han er blevet pålagt, ikke opfyldte betingelserne om rent faktisk at være til stede i tjenesten og befandt sig i en situation med ubegrundet udeblivelse. EU-Udenrigstjenesten forkastede, for det andet, de beviser, som appellanten påberåbte sig, med den begrundelse, at de ikke beviste en »faktisk tilstedeværelse« som omhandlet i de i vedtægtens artikel 21 og 55 krævede betingelser.
- 117 EU-Udenrigstjenesten udledte af en angivelig tilsidesættelse af de forpligtelser, der er fastsat i vedtægtens artikel 21 og 55, at appellanten befandt sig i en situation med »ubeføjet udeblivelse« som omhandlet i vedtægtens artikel 60. Som anført i nærværende doms præmis 95 forholder det sig imidlertid således, med henblik på anvendelsen af denne artikel 60, stk. 1, at den pågældende tjenestemands udeblivelse, der behørigt er konstateret, og det manglende forudgående samtykke

fra tjenestemandens overordnede med henblik herpå, bortset fra i sygdoms- eller ulykkestilfælde, er afgørende, idet denne udeblivelse skal forstås som en fysisk udeblivelse fra tjenestemandens arbejdssted.

118 Den omtvistede afgørelse og afgørelsen om afslag på klagen bør følgelig annulleres.

Påstanden om tilbagebetaling

119 Med sit søgsmål for Retten nedlagde appellanten ligeledes påstand om, at de beløb, der skulle tilbagebetales til hende, blev forhøjet med morarenter på 5% p.a. eller med en anden sats, beregnet på datoen for den faktiske tilbagebetaling og på grundlag af datoen for de forskellige indeholdelser.

120 I denne forbindelse bemærkes, at Retten i henhold til vedtægtens artikel 91, stk. 1, andet punktum, har fuld prøvelsesret i tvister, hvor der indgår pengebeløb (dom af 21.2.2008, Kommissionen mod Girardot, C-348/06 P, EU:C:2008:107, præmis 58).

121 Den fulde prøvelsesret, der indrømmes Unionens retsinstanser i vedtægtens artikel 91, stk. 1, indebærer, at vedkommende retsinstans i de tvister, den behandler, skal finde en fuldstændig løsning, altså træffe afgørelse vedrørende alle den ansattes rettigheder og forpligtelser, eller overlade den pågældende institution under retsinstansens kontrol opfyldelsen af denne del af dommen på de præcise betingelser, som retsinstansen fastsætter (dom af 18.12.2007, Weißenfels mod Parlamentet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, præmis 67).

122 Det tilkommer Unionens retsinstanser i givet fald at forpligte en institution at betale et beløb, som en sagsøger er berettiget til i henhold til vedtægten eller en anden retsakt (dom af 18.12.2007, Weißenfels mod Parlamentet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, præmis 68, og af 10.9.2015, Fornyet prøvelse Missir Mamachi di Lusignano mod Kommissionen, C-417/14 RX-II, EU:C:2015:588, præmis 40).

123 »Tvister, der angår pengebeløb« som omhandlet i vedtægtens artikel 91, stk. 1, udgør ikke kun erstatningssøgsmål, som ansatte har anlagt imod en institution, men også alle søgsmål, som tilsigter, at en institution betaler en ansat et beløb, som sidstnævnte mener at være berettiget til i henhold til vedtægten eller en anden retsakt, som regulerer deres ansættelsesforhold (dom af 18.12.2007, Weißenfels mod Parlamentet, C-135/06 P, EU:C:2007:812, præmis 65).

124 I det foreliggende tilfælde er appellants påstand om, at EU-Udenrigstjenesten tilbagebetaler de beløb til hende, der er fratrukket i hendes vederlag, og om, at disse beløb tillægges morarenter, en tvist, der angår pengebeløb som omhandlet i vedtægtens artikel 91, stk. 1.

125 Henset til annullationen af den omtvistede afgørelse og af afgørelsen om afslag på klagen skal denne påstand tages til følge, og EU-Udenrigstjenesten bør tilpligtes at tilbagebetale appellanten de beløb, der uretmæssigt er blevet fratrukket i hendes vederlag, svarende til 71,5 dage, idet afgørelsen om afslag på klagen imødekom appellants ansøgning om en halv dag. Disse beløb forhøjes, af billighedsgrunde med renter på 5% p.a. fra den dag, hvor beløbene blev fratrukket.

Sagsomkostninger

- 126 I henhold til artikel 184, stk. 2, i Domstolens procesreglement træffer Domstolen afgørelse om sagsomkostningerne, såfremt appellen tages til følge, og Domstolen selv endeligt afgør sagen.
- 127 I henhold til procesreglementets artikel 138, stk. 1, der i medfør af samme reglements artikel 184, stk. 1, finder anvendelse i appelsager, pålægges det den tabende part at betale sagsomkostningerne, hvis der er nedlagt påstand herom. Da WV har nedlagt påstand om, at EU-Udenrigstjenesten tilpligtes at betale sagsomkostningerne, og da EU-Udenrigstjenesten har tabt sagen, bør det pålægges EU-Udenrigstjenesten at bære sine egne omkostninger og at betale de omkostninger, som WV har afholdt såvel i første instans som i forbindelse med den foreliggende appelsag.

På grundlag af disse præmisser udtaler og bestemmer Domstolen (Syvende Afdeling):

- 1) **Kendelsen afsagt af Den Europæiske Unions Ret den 29. januar 2020, WV mod EU-Udenrigstjenesten (T-471/18, ikke trykt i Sml., EU:T:2020:26), ophæves.**
- 2) **Afgørelsen truffet af Tjenesten for EU's Optræden Udadtil (EU-Udenrigstjenesten) den 27. november 2017 om løntilbageholdelse svarende til 72 kalenderdage og EU-Udenrigstjenestens afgørelse af 2. maj 2018 om afslag på appellants klage, der blev indgivet den 3. januar 2018, annulleres.**
- 3) **EU-Udenrigstjenesten tilbagebetaler de beløb til appellanten, som uberettiget blev fratrukket i hendes vederlag, svarende til 71,5 dage. Disse beløb forhøjes med renter på 5% p.a. fra den dato, hvor disse beløb blev fratrukket.**
- 4) **EU-Udenrigstjenesten bærer sine egne omkostninger og betaler de omkostninger, som WV har afholdt såvel i første instans som i forbindelse med nærværende appelsag.**

Underskrifter